

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1355/2014**z dnia 17 grudnia 2014 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 391/2009 w związku z przyjęciem przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) określonych kodeksów i powiązanych zmian do niektórych konwencji i protokołów****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 2,działając zgodnie z procedurą kontroli zgodności określoną w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002, aby zmniejszyć ryzyko wystąpienia kolizji między morskimi przepisami unijnymi a instrumentami międzynarodowymi, państwa członkowskie i Komisja współpracują ze sobą w celu określenia, w stosownych przypadkach, wspólnego stanowiska lub poglądu na właściwym forum międzynarodowym.
- (2) Rozporządzenie (WE) nr 391/2009 oraz dyrektywa 2009/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ stanowią jeden spójny akt prawny, konsekwentnie regulujący działania uznanych organizacji według tych samych zasad i definicji. Zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/15/WE w przypadku gdy państwo członkowskie podejmie w odniesieniu do statków podnoszących jego banderę decyzję o upoważnieniu organizacji do dokonywania inspekcji i przeglądów związanych z wydawaniem ustawowych certyfikatów, obowiązki te powierza ono wyłącznie uznanym organizacjom, co, zgodnie z art. 2 lit. g) tej dyrektywy, oznacza organizację uznaną zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009. W związku z tym zbiór zasad, na których podstawie uznawane są przedmiotowe organizacje, ma wpływ na oba powyższe akty.
- (3) Termin „konwencje międzynarodowe” w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 391/2009 oznacza Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu z dnia 1 listopada 1974 r. („konwencja SOLAS”) z wyjątkiem rozdziału XI-2 załącznika do niej, Międzynarodową konwencję o liniach ładunkowych z dnia 5 kwietnia 1966 r. („konwencja o liniach ładunkowych”) oraz Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki z dnia 2 listopada 1973 r. („konwencja MARPOL”), wraz z odnoszącymi się do nich protokołami i zmianami, a także odpowiednimi kodeksami o statusie obowiązkowym we wszystkich państwach członkowskich w swojej zaktualizowanej wersji.
- (4) Zgromadzenie IMO na swoim 28. posiedzeniu przyjęło Kodeks wdrażania instrumentów prawnych IMO (kodeks III), jak określono w rezolucji IMO A.1070(28) z dnia 4 grudnia 2013 r., jak również zmiany konwencji o liniach ładunkowych, w celu nadania kodeksowi III mocy obowiązującej wraz z powiązaniem programem audytów państw bandery, jak określono w rezolucji IMO A.1083(28) z dnia 4 grudnia 2013 r.
- (5) Komitet Ochrony Środowiska Morskiego IMO (MEPC) przyjął na swoim 66. posiedzeniu zmiany protokołu z 1978 r. odnoszącego się do konwencji MARPOL, jak określono w rezolucji MEPC.246(66) z dnia 4 kwietnia 2014 r., oraz protokołu z 1997 r. odnoszącego się do konwencji MARPOL, zmienionej odnoszącym się do niej protokołem z 1978 r., jak określono w rezolucji MEPC.247(66) z dnia 4 kwietnia 2014 r., w celu nadania kodeksowi III mocy obowiązującej wraz z powiązaniem programem audytów państw bandery.

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 11.⁽²⁾ Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 1.⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/15/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich (Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 47).

- (6) Komitet Bezpieczeństwa na Morzu IMO (MSC) przyjął na swoim 93. posiedzeniu zmiany konwencji SOLAS, jak określono w rezolucji MSC.366(93) z dnia 22 maja 2014 r., oraz protokołu z 1988 r. odnoszącego się do konwencji o liniach ładunkowych, jak określono w rezolucji MSC.375(93) z dnia 22 maja 2014 r., w celu nadania kodeksowi III mocy obowiązującej wraz z powiązanim programem audytów państw bandery.
- (7) MEPC na swoim 65. posiedzeniu oraz MSC na swoim 92. posiedzeniu przyjęły Kodeks uznanych organizacji IMO, jak określono w rezolucji MSC.349(92) z dnia 21 czerwca 2013 r.
- (8) MEPC na swoim 65. posiedzeniu przyjął zmiany do protokołu z 1978 r. odnoszącego się do konwencji MARPOL w celu nadania Kodeksowi uznanych organizacji mocy obowiązującej, jak określono w rezolucji MEPC.238(65) z dnia 17 maja 2013 r.
- (9) MSC na swoim 92. posiedzeniu przyjął zmiany do konwencji SOLAS oraz do protokołu z 1988 r. odnoszącego się do konwencji o liniach ładunkowych w celu nadania Kodeksowi uznanych organizacji mocy obowiązującej, jak określono w rezolucji MSC.350(92) i MSC.356(92) z dnia 21 czerwca 2013 r.
- (10) Oczekuje się zatem, że kodeks III i Kodeks uznanych organizacji wejdą w życie w okresie między dniem 1 stycznia 2015 r. a dniem 1 stycznia 2018 r., zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do przyjmowania, ratyfikowania i wejścia w życie zmian, określonymi w każdej z odnośnych konwencji IMO.
- (11) W dniu 13 maja 2013 r. Rada przyjęła decyzję Rady 2013/268/UE ⁽¹⁾. Zgodnie z art. 5 tej decyzji Rada upoważniła państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii i z zastrzeżeniem deklaracji zawartej w załączniku do tej decyzji, na związanie się zmianami, o których mowa w motywach 4–9 niniejszego rozporządzenia.
- (12) W deklaracji załączonej do decyzji 2013/268/UE stwierdza się, że państwa członkowskie uznają, że kodeks III i Kodeks uznanych organizacji zawierają zbiór minimalnych wymogów, które państwa mogą w stosownych przypadkach rozwijać i doskonalić w celu poprawy bezpieczeństwa na morzu i ochrony środowiska.
- (13) Stwierdza się w niej również, że żadne przepisy kodeksu III lub Kodeksu uznanych organizacji nie podlegają wykładni, która w jakikolwiek sposób zawęży lub ogranicza wypełnianie obowiązków państw członkowskich na mocy prawa Unii Europejskiej, w odniesieniu do definicji „certyfikatów statutowych” i „certyfikatów klasy”, zakresu obowiązków i kryteriów określonych dla uznanych organizacji oraz obowiązków ciążących na Komisji Europejskiej w zakresie uznawania, oceny i, w odpowiednich przypadkach, podejmowania działań naprawczych lub stosowania kar w odniesieniu do uznanych organizacji. W tej samej deklaracji zapisano również, że w przypadku audytu IMO państwa członkowskie oświadczają, że weryfikacja może dotyczyć tylko zgodności z tymi postanowieniami odpowiednich konwencji międzynarodowych, które zostały zaakceptowane przez państwa członkowskie, w tym zgodnie z warunkami omawianej deklaracji.
- (14) W porządku prawnym Unii zakres rozporządzenia (WE) nr 391/2009, jak również dyrektywy 2009/15/WE, obejmuje odniesienia do „międzynarodowych konwencji” opisanych w motywie 3. W związku z tym zmiany w konwencji IMO są automatycznie wprowadzane do prawa Unii w tym samym czasie, gdy wejdą one w życie na szczeblu międzynarodowym; dotyczy to również kodeksów o statusie obowiązkowym, takich jak kodeks III i Kodeks uznanych organizacji, które w związku z tym należą do instrumentów IMO istotnych dla stosowania rozporządzenia (WE) nr 391/2009.
- (15) Zmiany konwencji międzynarodowych mogą być jednak wyłączone z zakresu unijnego prawa morskiego zgodnie z procedurą kontroli zgodności, jeżeli spełniają co najmniej jedno z dwóch kryteriów określonych w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002.
- (16) Komisja oceniła zmiany w konwencjach IMO zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 i stwierdziła, że między kodeksem III i Kodeksem uznanych organizacji a rozporządzeniem (WE) nr 391/2009 i dyrektywą 2009/15/WE występują liczne rozbieżności.
- (17) Po pierwsze: w pkt 16.1 części 2 kodeksu III określono minimalną listę zasobów i procesów, jakie muszą ustanowić państwa bandery, obejmującą obowiązek zapewnienia instrukcji administracyjnych dotyczących m.in. certyfikatów klasy statku wymaganych przez państwo bandery do wykazania zgodności z wymogami konstrukcyjnymi, mechanicznymi, elektrycznymi bądź innymi wymogami danej konwencji międzynarodowej, której stroną jest państwo bandery, lub z wymogami przepisów krajowych państwa bandery. Jak opisano w

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2013/268/UE z dnia 13 maja 2013 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) w odniesieniu do przyjęcia określonych kodeksów i powiązanych zmian do niektórych konwencji i protokołów (Dz.U. L 155 z 7.6.2013, s. 3).

motywie 21 poniżej, w prawie Unii dokonano jednak rozróżnienia na certyfikaty statutowe i certyfikaty klasy. Te ostatnie są dokumentami o charakterze prywatnym i nie są aktami państwa bandery, ani nie są wydawane w imieniu państwa bandery. Omawiany przepis kodeksu III odnosi się w rzeczywistości do konwencji SOLAS, rozdział II-1, część A-1, prawidło 3-1, które stanowi, że statki są projektowane, budowane i utrzymywane w zgodzie z wymogami konstrukcyjnymi, mechanicznymi i elektrycznymi określonymi przez instytucję klasyfikacyjną uznaną przez administrację zgodnie z prawidłem XI-1/1. 1. W konwencji SOLAS przedmiotem niniejszego wymogu uczyniono wyraźnie statek lub jego przedstawiciela prawnego w stosunku do państwa bandery. Ponadto, działając w charakterze instytucji klasyfikacyjnej, uznana organizacja wydaje certyfikaty klasy statku zgodnie z własnymi przepisami, procedurami, warunkami i prywatnymi ustaleniami umownymi, których państwo bandery nie jest stroną. Dlatego też powyższy przepis kodeksu III jest sprzeczny z rozgraniczeniem działalności w zakresie certyfikatów klasy i działalności w zakresie certyfikatów statutowych, które zostało wprowadzone w obowiązujących przepisach UE.

- (18) Po drugie: w pkt 18.1 części 2 kodeksu III nałożono na państwo bandery obowiązek ustalenia, „tylko w odniesieniu do statków upoważnionych do podnoszenia jego bandery”, czy uznana organizacja posiada odpowiednie możliwości techniczne, w zakresie zarządzania i badawcze, które umożliwiają wykonywanie powierzonych jej obowiązków. Na mocy prawa Unii aspekt ten jest natomiast traktowany jako wymóg do celów uznania, co znajduje odzwierciedlenie w kryterium A.3 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 391/2009, które stosuje się do całej floty w klasie danej organizacji, niezależnie od bandery. Włączenie powyższego przepisu kodeksu III do prawa Unii spowodowałoby ograniczenie stosowania kryterium A.3 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 391/2009 do działalności uznanej organizacji wyłącznie w odniesieniu do statków podnoszących banderę państw członkowskich, co jest sprzeczne z obecnie obowiązującymi wymogami.
- (19) Po trzecie: zgodnie z pkt 19 części 2 kodeksu III państwo bandery nie może upoważniać swoich uznanych organizacji do stosowania w odniesieniu do statków innych niż uprawnione do podnoszenia jego bandery jakichkolwiek wymogów dotyczących m.in. ich reguł klasyfikacji, wymogów lub procedur. Zgodnie z dyrektywą 2009/15/WE państwa członkowskie mogą upoważniać organizacje do działania w ich imieniu w zakresie wydawania certyfikatów statutowych swojej flocie tylko pod warunkiem że organizacje te zostały uznane i są monitorowane do tego celu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009. W związku z tym uznane organizacje jako takie muszą spełnić pewne wymogi obejmujące ich odpowiednie działania w odniesieniu do całej sklasyfikowanej floty, niezależnie od bandery. Odnosi się to do większości kryteriów określonych w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 391/2009, jak również do innych zobowiązań, w szczególności do art. 10 ust. 4 tego rozporządzenia. Włączenie powyższego przepisu kodeksu III do prawa Unii spowodowałoby ograniczenie stosowania obecnych wymogów w zakresie uznawania określonych w rozporządzeniu (WE) nr 391/2009, m.in. jeśli można je zakwalifikować jako zasady, wymogi i procedury, do działalności uznanej organizacji wyłącznie w odniesieniu do statków podnoszących banderę państw członkowskich.
- (20) Po czwarte: w sekcji 1.1 części 2 Kodeksu uznanych organizacji zdefiniowano „uznaną organizację” jako organizację ocenioną przez państwo bandery i uznaną za zgodną z wymogami części 2 Kodeksu uznanych organizacji. Natomiast art. 2 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 391/2009 stanowi, że uznana organizacja oznacza „organizację uznaną zgodnie z niniejszym rozporządzeniem”. Z oceny Komisji przedstawionej w motywach 21 do 23 wynika, że pewna liczba przepisów w części 2 Kodeksu uznanych organizacji jest niezgodna z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009. W związku z tym uznana organizacja w rozumieniu Kodeksu uznanych organizacji nie spełniałaby wszystkich wymogów rozporządzenia (WE) nr 391/2009, a co za tym idzie — nie byłaby zgodna z definicją uznanej organizacji określoną w prawie Unii.
- (21) Po piąte: w sekcji 1.3 części 2 Kodeksu uznanych organizacji zdefiniowano „certyfikację i usługi statutowe” jako jedną kategorię działań, do których przeprowadzania w imieniu państwa bandery uznana organizacja jest uprawniona, wliczając w to wydawanie certyfikatów odnoszących się zarówno do wymogów statutowych, jak i wymogów związanych z klasą. Tymczasem w definicjach określonych w art. 2 lit. g) oraz i) rozporządzenia (WE) nr 391/2009 wprowadzono wyraźne rozróżnienie na „certyfikaty statutowe”, czyli certyfikaty wydawane przez państwo bandery lub w jego imieniu zgodnie z konwencjami międzynarodowymi, oraz „certyfikaty klasy”, czyli dokumenty wydawane przez uznaną organizację, działającą w charakterze instytucji klasyfikacyjnej, poświadczające zdolność statku do określonego użytku lub świadczenia określonych usług, zgodnie z regułami i procedurami ustanowionymi i opublikowanymi przez tę uznaną organizację. Z powyższego wynika, że w prawie Unii certyfikaty statutowe i certyfikaty klasy są odrębne i mają różny charakter. Certyfikaty statutowe mają charakter publiczny, natomiast certyfikaty klasy mają charakter prywatny, ponieważ są wydawane przez towarzystwa klasyfikacyjne zgodnie z ich własnymi regułami, procedurami i warunkami. Wynika z tego, że certyfikaty klasy wydane dla statku przez uznaną organizację w celu potwierdzenia zgodności z regułami i procedurami klasyfikacji, również w przypadku przeprowadzenia weryfikacji przez państwo bandery w celu potwierdzenia zgodności z rozdziałem II-1, część A-1, prawidło 3-1 konwencji SOLAS, są dokumentami o ściśle prywatnym charakterze, które nie są ani aktami państwa bandery, ani aktami wykonywanymi w imieniu jakiegokolwiek państwa bandery. Jednak w Kodeksie uznanych organizacji systematycznie pojawiają się odniesienia do „certyfikacji i usług statutowych” wykonywanych przez uznaną organizację „w imieniu państwa bandery”, co jest sprzeczne z prawnym

rozróżnieniem wprowadzonym w prawie Unii. Niezależnie od tej sprzeczności przyjęcie omawianego przepisu Kodeksu uznanych organizacji jako normy w porządku prawnym Unii w sposób oczywisty zagrażałoby możliwości dalszego egzekwowania w UE wymogów w zakresie uznawania zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 391/2009, które odnoszą się do ogólnej działalności organizacji, niezależnie od bandery.

- (22) Po szóste: w sekcji 3.9.3.1 części 2 Kodeksu uznanych organizacji ustanowiono mechanizm współpracy między uznanymi organizacjami na ujednoliconych zasadach określonych przez państwo bandery w celu znormalizowania, w stosownych przypadkach, procesów dotyczących certyfikacji i usług statutowych dla państwa bandery; w sekcji 3.9.3.2 części 2 tego samego kodeksu wprowadzono natomiast zasady ramowe określone przez państwo bandery lub „grupę państw bandery”, aby uregulować współpracę uznanych organizacji dotyczącą aspektów technicznych i aspektów związanych z bezpieczeństwem „certyfikacji i usług statutowych dla statków [...] w imieniu danego państwa lub państw bandery”. Na mocy prawa unijnego współpracę między uznanymi organizacjami reguluje natomiast art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, w którym na uznane organizacje nałożono obowiązek okresowego konsultowania się między sobą w celu zachowania równowagi i harmonizacji reguł i procedur oraz ich wprowadzania w życie oraz określono zasady wzajemnego uznawania, w odpowiednich przypadkach, certyfikatów klasy dla materiałów, wyposażenia i komponentów. Dwa powyższe procesy współpracy na podstawie art. 10 ust. 1 odnoszą się do prywatnej działalności uznanych organizacji, działających w charakterze instytucji klasyfikacyjnych, i w związku z tym mają zastosowanie bez względu na banderę. Włączenie powyższego mechanizmu współpracy określonego w Kodeksie uznanych organizacji do prawa Unii spowodowałoby ograniczenie zakresu współpracy określonego w rozporządzeniu (WE) nr 391/2009 do działalności uznanych organizacji wyłącznie w odniesieniu do statków podnoszących banderę państw członkowskich, co jest sprzeczne z obecnie obowiązującymi wymogami.
- (23) Po siódme: sekcja 3.9.3.3 części 2 Kodeksu uznanych organizacji jest identyczna z pkt 19 części 2 kodeksu III; w związku z tym względy przedstawione w motywie 19 odnoszą się w równym stopniu do tego przepisu Kodeksu uznanych organizacji.
- (24) Żaden element przepisów kodeksu III lub Kodeksu uznanych organizacji nie powinien ograniczać zdolności Unii do ustanawiania, zgodnie z Traktatami i prawem międzynarodowym, odpowiednich warunków przyznawania uznania organizacjom, które ubiegają się o upoważnienie ze strony państw członkowskich do wykonywania w ich imieniu czynności z zakresu przeglądu statków i certyfikacji, aby zrealizować cele Unii, a w szczególności zwiększyć bezpieczeństwo na morzu i poprawić ochronę środowiska.
- (25) System wzajemnego uznawania certyfikatów klasy dotyczących materiałów, wyposażenia i komponentów ustanowiony w art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 391/2009 może być egzekwowany jedynie na terytorium Unii w odniesieniu do statków podnoszących banderę państw członkowskich. W odniesieniu do statków zagranicznych akceptacja odpowiednich certyfikatów pozostaje w gestii właściwych państw bandery niebędących członkami UE, wykonujących swoją wyłączną jurysdykcję, przede wszystkim w ramach Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS).
- (26) Na podstawie własnej oceny Komisja stwierdziła, że przepisy kodeksu III i Kodeksu uznanych organizacji, o których mowa powyżej, są niezgodne z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009 i należy je wyłączyć z zakresu stosowania tej dyrektywy. Należy zatem odpowiednio zmienić art. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 391/2009.
- (27) Ponieważ Kodeks uznanych organizacji wchodzi w życie w dniu 1 stycznia 2015 r., niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie jak najszybciej po jego opublikowaniu.
- (28) Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS) nie wydał opinii na temat środków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. Uznano, że niezbędny jest akt wykonawczy, i przewodniczący przedłożył komitetowi odwoławczemu projekt aktu wykonawczego do dalszego rozpatrzenia. Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią komitetu odwoławczego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 2 rozporządzenia (WE) nr 391/2009 lit. b) otrzymuje brzmienie:

- „b) »międzynarodowe konwencje« oznaczają Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu z dnia 1 listopada 1974 r. (SOLAS 74) z wyjątkiem rozdziału XI-2 załącznika do niej, Międzynarodową konwencję o liniach ładunkowych z dnia 5 kwietnia 1966 r. oraz Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki (MARPOL) z dnia 2 listopada 1973 r., wraz z odnoszącymi się do nich protokołami i zmianami, a także odpowiednimi kodeksami o statusie obowiązkowym we wszystkich państwach

członkowskich, z wyjątkiem pkt 16.1, 18.1 i 19 części 2 kodeksu wdrażania instrumentów prawnych IMO oraz sekcji 1.1, 1.3, 3.9.3.1, 3.9.3.2 i 3.9.3.3 części 2 Kodeksu uznanych organizacji IMO, w ich zaktualizowanej wersji.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący
